

Rozjímanie na pondelok 2. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na pondelok 2.
týždňa v pôstnom období.
Navrhované témy sú: uznať sa
za núdzneho, aby sme sa
otvorili Božiemu milosrdenstvu;
milovať druhých Božou láskou;
božský a materinský pohľad na
veci.

DRUHÝ TÝŽDEŇ pôstneho obdobia
začíname kajúcou modlitbou
proroka Daniela: „Zhrešili sme,
dopustili sme sa neprávosti a
priestupku, vzbúrili sme sa, keď sme
sa odvrátili od tvojich príkazov a

nariadení“ (Dan 9,5). Hoci izraelský ľud neposlúchol Pánov hlas, Boh zostal verný svojim prisľúbeniam. Preto prorok pokračuje vo svojej prosbe plný nádeje: „Môj Pán, veľký a hrozný Boh, ktorý zachováva zmluvu a milosrdenstvo s tými, čo ho milujú (...), je súcitný a odpúšťa“ (Dan 9, 4. 9).

Výzva k obráteniu, ktorá sa stáva takou živou počas pôstneho obdobia, vychádza z milosrdného Pánovho srdca. Nie je to volanie Boha, ktorý chce zúčtovať s hriechom človeka, ale skôr láska Otca, ktorý pohladí našu slabosť, aby ju uzdravil a priviedol späť k životu. „Ďalší pád... a aký je to pád!... Zúfať si? Nie: pokor sa a prostredníctvom Márie, tvojej Matky, sa utiekaj k milosrdnej láske Ježiša Krista. — „Miserere“ Zmiluj sa nado mnou! a hore srdce! — Začni znova!“[1].

Obrátiť sa k Pánovi a priznať si svoj hriech, ako to urobil prorok Daniel, je prvým krokom k vnútornej obnove a otvorení sa Božiemu milosrdenstvu. Boh je verný a vie čakať. S dôverou v jeho milosrdenstvo mu ukážeme svoje rany a dovolíme, aby sa o nás staral. S jednoduchosťou a s istou detskou odvahou sa mu odvážime povedať slovami žalmu: „Pane, nezaobchádzaj s nami tak, ako si naše hriechy zaslúžia“ (Žalm 78).

PREŽÍVANIE BOŽEJ LÁSKY nás vedie k tomu, aby sme sa k ľuďom okolo nás správali rovnako milosrdne. „Ako miluje Otec, tak milujú deti“[2]. Pre tých, ktorí sa cítia pochopení a milovaní, je ľahšie pochopiť a milovať druhých.

Pánove slová, ktoré dnes zaznievajú v evanjeliu, nás povzbudzujú k tomu, aby sme mali veľké srdce s podobnými pocitmi a reakciami ako on: „Budte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec! Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení! Odpúšťajte a odpustí sa vám. Dávajte a dajú vám“ (Lk 6, 36-38). Cesta, ktorú nám Ježiš navrhuje, nesie so sebou veľmi konkrétne ukazovatele pre náš každodenný život: „Budte milosrdní..., nesúďte..., neodsudzujte..., odpúšťajte..., dávajte“. Je to postupný program podľa vzoru samotného Boha. Cieľom je „vstúpiť do harmónie s týmto Srdcom bohatým na milosrdenstvo, ktoré od nás žiada, aby sme milovali všetkých, aj tých vzdialených a našich nepriateľov, napodobňujúc nebeského Otca, ktorý rešpektuje slobodu každého človeka a každého k sebe priťahuje nepremožiteľnou silou svojej vernosti“[3].

Živé vedomie našich hriechov a našej potreby Božej trpezlivosti otvára vnútornú cestu k súcitu s bratmi a sestrami. Nesmieme zabúdať, že Pán podmieňuje naše odpustenie druhým vlastným odpustením: „akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám“ (Lk 6, 38).

„BOŽIE SLOVO UČÍ, že v bratovi je trvalé predĺženie Vtelenia pre každého z nás (...). To, čo robíme s druhými, má transcendentný rozmer“[4]. Keď dosiahneme túto nadprirodzenú múdrosť, naučíme sa vidieť Krista v každom človeku. Táto skutočnosť mení náš život. Na jednej strane v druhých objavujeme Božiu prítomnosť: vidíme ho v každom človeku, ktorého stretneme alebo o ňom počujeme; Boh sa o nás nejakým spôsobom stará prostredníctvom tých, ktorí sú nám blízki.

Na druhej strane náš spôsob nazerania, myslenia, hovorenia či konania usmerní a skrášli láska. Svätý Josemaría žil a učil nás žiť lásku, ktorú raz zhrnul do piatich slovies: „Modliť sa, mlčať, chápať, odpúšťať... a usmievať sa“[5]. V podstate ide o rovnaký postoj, aký má matka k svojmu dieťaťu. Jej materinský pohľad ju vedie k tomu, aby ho vždy milovala, aby našla, ak je to možné, ospravedlnenie pre jeho správanie a aby ho podporila svojou pomocou v jeho niekedy kolísavých krokoch.

„Brat,“ napísal istý cirkevný Otec, „odporúčam ti toto: nech na твоjich váhach vždy prevláda súcít, až kým v sebe nepocítiš súcít, aký cíti Boh k svetu“[6]. Prosíme Máriu, Matku milosrdenstva, o dar vždy dôverovať Pánovej láske k nám. To nám uľahčí odpúšťať chyby, milovať a pomáhať druhým takým, akí sú.

[1] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 711.

[2] František, *Misericordiae Vultus*, bod 9.

[3] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 16-IX-2007.

[4] František, *Evangelii gaudium*, bod 179.

[5] Pilar Urbano, *El hombre Villa Tevere*, kapitola VII.

[6] Izák Sýrsky, *Asketické rozpravy*, prvá séria, č. 34.